

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

12 aprilie st. v.

24 aprilie st. n.

Ese în fiecare duminică.

Redacțiunea :
Strada principala 375 a.

Nr. 15.

ANUL XXVIII.

1892.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.
Pe $\frac{1}{4}$ de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Curentul Eminescu.

Conferență ținută la Ateneu, joi 12 martie 1892.

Domnelor și domnilor,

Acum trei ani — eră tot așa prin martie — m'adus într'o ți să ved pe Eminescu la ospiciul din strada Plantelor, unde eră de curând internat.

M'a cunoscut și i-a părut bine când m'a vădut. Imbrăcat într'un palton lung, și tîrînd în picior niște galoși mari de gumilastică, se primblă prin odaie, cu mâinile la spate. M'a întrebat de prieteni, căinându-i și vordind de ei cu milă, ca de niște ómeni pierduți, séu fórte nenorociți. Arată pentru unele lucruri de nimic un interes și o mirare esagerată. Privirea-i eră dusă, obrăjii palidi și căduți, glasul trăgănat și somnoros. Av. a mai mult aerul unui om ostenit din cale-afară. Îmi spuse cu un ton important despre un plan al lui de reorganizare socială, la care se gândește de mult, — o lucrare colosală, care îl muncește și-i dă nopți de insomnie și dureri de cap ucigașe. — Adu-sei vorba de poezii. Atunci, cu o bucurie de creator copilărește arătată, scóse din busunarul paltonului un petec de hârtie și aședându-se pe scaun, începù să citescă... un șir lung de strofe, de o sonoritate și de un efect ritmic fermecător.

Rostirea lor îl încădiá, și ochii și glasul i se inviorau. Pe acel petec de hârtie nu erau scrise decât doué vorbe: *gloriosul voivod*. El improvisá. Am ascultat uimit peste douézeci de strofe sonore, dar lipsite de sens și de legătură; fiecare vers párea rupt dintr'o poezie frumoasă. Mi-aduc aminte că doué vorbe: *foc* și *aur* reveniau mereu, mai în fiecare strofă. N'am putut reține decât aceste patru versuri de pe la mijloc, cari au un început de înțeles mistic:

foc și *aur* reveniau mereu, mai în fiecare strofă. N'am putut reține decât aceste patru versuri de pe la mijloc, cari au un început de înțeles mistic:

«Atâta foc, atâta aur,
Ș-atâtea lucruri sfinte
Peste 'ntunericul vieții
Ai revărsat, părinte...»

Dar în tótă acea armonie de sunete se vedea perfect tehnica maestrului, limba lui alésă și musicală, care se supunea și se mlădiá mecanicește sub ultimele tremurări ale acelu suflet întunecat. Eră o neobicinuită frumuseță de sunete în acea împărechere bizară de cuvinte, din care sburase pentru totdeauna ordinea și suflarea unui înțeles. Atunci am înțeles adânc sensul înfiorător al cuvîntelor lui de-odinióra:

«Unde-s șirurile clare din vieți-mi să le spun?

Ah, organele-s sfărmate și maestrul e nebuin!—»

Și când ostenit de acest joc curios de versuri sonore și pustii, își lăsă tăcut privirea 'n pământ, figura

ELENA THEODORINI.

lui îmbracă iarăş acea expresie de tristeţă vagă — umbra aceluia apăsător al conştiinţei, care-i dădea în momentul acela înfăţişarea unui deu invins, părăsit de puteri şi umilit. Eu mă uitam la el, mi se rupea inima de milă, şi nu ştiam ce să-i spun. După câteva minute de tăcere îşi împreună mâinile şi, ridicându-şi aiurit ochii în sus, oftă din adânc şi repetă rar, cu un glas nespuse de sfâşietor: «Of, Dómnne, Dómnne!...» Eră în acest suspin al lui şi în aceste cuvinte sinteza întregii lui vieţi, şi póte, c'o ultimă fulgerare de conştiinţă a străbătut în clipa aceea lanţul tuturor suferinţelor lui, din copilărie şi până în ciasul în care se află. M'a podidit plânsul şi-am plecat. De-atunci nu l'am mai putut vedé...

Dar vorbele acelor strofe, particulara tăetură a acelor versuri mórte, mi-au ramas în cap, şi de câte ori citesc câte-o poesie fără înţeles a vre unui tiner, prea mult influenţat de limba şi formele maestrului, me întreb decă nu cumva autorul aceluia svon de silabe n'a stenografiat vre una din acele capriţioase improvisaţii ale poetului...

Da, dómnelor şi domnilor, ceea ce va rămâne pururea din Eminescu, în afară de frumuseţea gândirilor şi de adâncimea şi sinceritatea simţirei lui, ceea ce va trăi în fiecare vers românesc ce s'a scris şi se va scrie dela Eminescu incolo, este acea complexiune puternică a limbei renăscute sub condeiuul maestrului, acea croelă nouă, particulară, a frazei, a dicţiunii, care a fost chiu-rasa indestructibilă a talentului seu. Acei cari au ce spune, acei cari au destulă putere şi personalitate, pot îmbracă şi purtă înainte armura grea şi platoşă de oţel a eroului cădút; toţi ceialalţi, pedestraşi slabi şi fără chiamare în óstea condeiuului, cari se imbulzesc să se imbrace în zalele lui, sânt osândiţi să fie sfărâmaţi sub greutatea acestei armuri de uries!

Da, acesta este marele curent, care porneşce într'adevăr dela Eminescu: farmecul particular al limbei, meşteşugul de a-şi sculptă versul într'o tărie de vorbe vii, sonore şi sugestive, şi într'o bogăţie de forme necunoscute până la el.

Nimeni dintre scriitorii români n'a şciut să-şi cristaliceze gândurile în forme atât de severe şi deseversite, nimeni n'a ajuns la această fericită descărcare de emoţiuni în versuri de o structură de bronz, de-alungul căroră găseşci cuvinte neaşteptate, epitete curioşe, care-ţi revocă imaginile cu o precisiune şi cu o intensitate de halucinare. El are împărăcheri de vorbe, căderi de frase şi de rime ce-ţi dau impresia, fiorul unei esplosii de lumină surprindătoare.

Cum să nu te urmărescă şi cum să nu fi inconşcient stăpănit de această limbă nouă, care palpita de-o tinereţă, de-o vigóre şi de-un colorit uimitor! Din acest punct de vedere, Eminescu exercită asupra tinerimei noastre o influenţă aprópe fascinată, şi acei cari vor face mai târziu istoria literaturii de ađi, vor vedé mai limpede în ce relief de creator se ridică figura lui Eminescu, şi cât de adânci sânt urmele pe care le-a lăsat viurosul seu talent în vieţa limbei româneşci.

Dar iată că această puternică şi firică inrîturire ce exercită poetul asupra tinerimei, a început să sperie pe unii, şi deja prind să se ridice glasuri de protestare şi de alarmă în contra curentului, în care ne-a aruncat, şi în contra admiraţiei pe care noi o dăm operilor acestui poet.

Se afirmă că poesile lui Eminescu omórá entusiasmul şi lasă în sufletele noastre o drojdie de amărăciune şi de discorajare maladivă, şi se arată, ca victime

ale acestui poet, atâţia tineri începători, cari-şi plâng vieţa lor nenorocită şi blastemă mereu lumea, şi sórta, şi ciasul în care s'au născut. Ar fi deci, această parte a curentului Eminescian, care ar instrăina şi ar smulge din braţele societăţii atâtea forţe de vitalitate, o adevărată primejdie naţională, — căci decă fiecare copil, dela vârsta de 16 ani, şi-ar pune 'n minte că el e bătrán, ostentit şi sätul de lumea asta, decă fiecare şi-ar dice că suprema fericire stă în odihna eternă, în Nirvana budistă, am ajunge de sigur la desfiinţarea ori cărei idei de bine, de muncă şi de progres.

Şi în contra acestui curent — astfel privit, — în contra poetului, mai ales, am aci o carte pe care nu o deschid, decăt numai pentru a ve arată ce forme şi ce proporţii curioşe ia în capul unor ómeni spectrul acestei presupuse primejdii naţionale. Cartea e tipărită la Blaş în 1891. Pórtă titlul: *Mihail Eminescu. Studiu critic*. Autorul nu găseşce de cuviinţă să-şi pună numele. Cuprinde 210 pagini... Nu ve speriaţi, că nu ve citesc decăt câteva rânduri. Autorul ţine să dovedescă tinerimei, că Eminescu e o *multitate literară*, un *maculator de versuri*, care n'are nici gândire, nici simţ, nici limbă... nimic — nici o umbră de talent; şi după 210 pagini de asemenea ostenele, cari pe unele locuri iau tonul celui mai violent pamflet la adresa poetului, iată cum îşi inchee acest domn distrugătoare sa operă:

«Am finit pentru astă dată studiul nostru de faţă. Din vr'o parte ni se va face póte imputarea că *studiul* (autorul ţine prea mult la acest cuvânt) a fost prea lung. Stricăciunea inse ce a făcut deja în tinerimea noastră Eminescu, şi care o mai póte face şi în viitor, ne va scusă, credem, de ajuns. Cine n'a avut ocaziune a petrece în mijlocul tinerimei, nu-şi póte face nici idee despre stricăciunea această. Şi cum nu? Când şi poesile lui de-o parte cuprind în sine atâta venin pentru tinerime, iară de altă parte nici în vieţa lui nu este nimica demn de imitat pentru tinerime. Căci ce póte fi demn de imitat în vieţa unui aventurier care nici când n'a făcut un studiu serios şi sistematic, care...» daţi-mi voe să trec peste rândurile cari urméză şi unde poetul e maltratat în nişte termeni, cari nu miróse de loc a *studiu critic*. Ascultaţi concluziunea:

«Purtat-a bietul român în urma tristelor impregiurări ale timpului destule juguri. Purtat-am noi jugul feudalismului şi al calvinilor, purtat-au fraţii noştri de dincolo jugul Fanarioţilor, purtat-am cu toţii jugul limbei slave. Aşá ruşinos inse ca jugul lui Eminescu n'a fost nici unul. N'a fost nici unul, căci în acelea ne-au injugat străinii, în al lui Eminescu inse ne-au injugat Români, cari sânt carne din carnea noastră şi sânge din sângele nostru. Viitorul le va respălăfi, decă nu le-a respălătit presentele.»

Domnilor, şciú forţe bine că n'am nevoie să apăr aci gloria lui Eminescu. Dar ceea-ce în această carte se dá sub o formă aspră şi esagerată, incede — în proporţii mai mici fireşce — să se formuleze şi în cercurile intelectuale mai mari în vađa. Nu vorbesc de acei câţiva nefericiţi, cari nici odată n'au putut citi o strofă de Eminescu, fără să devie paliđi de invidie. Veţi fi vedút şi dvóstre, cu ce bucurie reuticiosă intimpină o revistă din capitală apariţiunea acestui... aşá numit *studiu critic*, felicitându se că s'a găsit în fine un om care să aibă *curajul* de a infruntă în modul acesta curentul de simpatie şi de admiraţie, format în giurul acestui poet, «usurpător de glorie»... A face un pamflet în contra unui om mort, şi a nu-l iscáfi, — admirabil curaj! De sigur că nu părerea acestora ne-ar oprí în

loc. Dar mulți, chiar dintre admiratorii talentului lui Eminescu, găsesc că melancolia și desgustul poetului a copleșit și-a imbolnăvit o mare parte din tinerețea noastră, și, de câte-ori citesc o poezie pesimistă, dic: «Iată partea rea și nerfericită a operilor lui Eminescu. El a creat, cu frumoșele lui poezii, un curent trist și bolnăvicios, — talentul lui periculos a infectat sufletul tinereții noastre. Nu mai auzi un strigăt de bucurie, un cântec de tinerețe. Care cum se scôlă, imită pe Eminescu, spune că nu-i mai place nimic, e sătul de viață și cântă desilusia, desperarea și setea liniștei eterne...»

Domnilor, este adevărat că astăzi se fac poezii mai mult pe subiecte triste. Prin reviste, prin ziare, în cărțile de poezii, cari apar din când în când, vedem aceeași suflare de melancolie precoce și maladivă; pare că totă originalitatea ați ar sta în căutarea cuvintelor de amarăciune și de deprimare sufletescă — și de lucrul acesta pare a suferi totă literatura dela sfârșitul acestui secol. Dar din capul locului, pentru a ne limpezi puțin drumul, trebuie să ținem seamă că în stocul nostru de producțiuni literare sînt o mare parte de copilării, — imitații și plagieri școlărești, cari în adevăr au ajuns nesuferite prin mulțimea și artificialitatea lor. N'am voit să aduc aci să ve citesc exemple de-asemena producțiuni. Ar fi fost de-ajuns numai ce-am strîns din câte s'au publicat în aceste două săptămâni din urmă, ca să avem cu ce umple un cîas de lectură și de rîs. Dar m'am gândit că e și crud și nedrept să atingi dela tribuna Ateneului persoane cari ar pute fi de față și ar asistă — fără să potă răspunde — la o astfel de execuție. Și apoi, ce nevoie e să mai aducem exemple? — De câte ori nu vi s'a întîmplat și dvăstre să citiți o poezie, în care poetul, după ce se plînge grozav de sôrta lui crudă și pururea prigonitoră, spune c'a îmbetrănit, că i-a albit tot părul, și nu mai așteptă în lumea asta decăt un loc de repaos la cimitir. Și peste cîtva timp constatați cu surprindere, că autorul acelor tînguiuri e un sburdalnic colegian, a cărui figură rubicondă pare a ve spune, c'un zîmbet șiret, că nu pentru compătimitirea dvăstre erau scrise acele versuri.

Causele adânci, fundamentale, cari au provocat, de-o seamă de vreme, această tînjire și tristetă generală în viața și poezia contimporană, le-a studiat și le-a spus cu o claritate și pîtrundere de vederi extraordinară eminentul nostru critic Gherca.

Dar în poezia de ați, la poezii noștri pesimiști de după Eminescu, trebuie să recunoșcem, că avem de-a face c'un desgust de viață susținut și închis mai mult în bătaia rimelor decăt în bătăile inimii.

La acesta, fără îndoieală contribuie mult și îmbogățirea, desvoltarea particulară a limbei într'o astfel de direcție: Un poet, de bună seamă trist, a fost silit să caute cuvinte energice, forme variate și neperitoare pentru exprimarea sentimentelor lui melancolice, — așa încăt cei cari vin după el găsesc de-a gata un capital considerabil de cuvinte și de forme triste, cari constituie în sensul acesta ca o hipertrofiă în vocabularul poetic. — Și e știut că limba, bogăția de expresii, care la un poet format este oș-cum rezultatul puterii lui de gândire, așa că imagina și nevoia de descărcare a simfîrei lui poetice chiamă cuvîntul și se servește de el, — la un poet neformat, la începători în genere, jôcă un rol cu totul resturnat, aci cuvîntul poruncește.

Este o vîrstă, când totă lumea face poezii. Unii le scriu și le păstrăză pentru ei, alții le publică și-si clădesc ôre cari visuri de glorie pe ele, cei mai mulți le-avîră cu jucăriile copilăriei

La vîrsta aceea inse energia sufletescă, tîria emoțiunilor se descarcă iute, se imprăscie pe-atâtea căi cari mai târziu încep a se include: risul și plînsul facil, strigăte, neastîmpăr de mișcări, comunicativitate și expansiune de fiecare clipelă... așa încăt, când un astfel de poet se include în odăița lui, ca să facă și el o poezie, chiar decăt e ficsat asupra obiectului, chiar decăt are de spus ceva, acest *ceva de spus* al lui se va evaporă sêu se va schimbă fôrte lesne, pentru că la el lipsește acca acumulare și condensare a unui șir de impresii și observații, cari să-l ardă pe suflet, pe cari să le fi purtat și să le fi mestecat multă vreme în tăcere, până când nu mai pôte și caută să scape ca de-o greutate care-l dore, ca de-un păs care-l sufocă. Deci, el s'asêdă la mesă, hotărît mai mult să fac'o poezie, decăt să-si descarce o anumită emoțiune; își ia condeiul și o posă gânditoare, — dar în mintea lui așa de caldă și de curată pentru ori ce imagini, în loc să se heseze cu claritate un chip, un peisaj, o atitudine, o trăsătură de adevăr, tocmai acum se face un vîlmășag mai mare de idei nedeslușite, gândul lui se sbate și s'asvêrle ca un flutur zăpăcit, aci pe-o flóre aci pe alta, cêrcă să se încăldescă singur pentru vr'o idee care i se pare mai de efect, și în acest haos al minții lui rêsar, ca niște astri ici și colo, cuvinte, cuvinte cari l'au isbit prin raritatea și sonoritatea lor, resturi din lecturile lui de predilecție, — și, domnilor, vorbele sînt șirete: decăt pe noi, ômeni în vîrstă și nu poeți, ne momesc unele cuvinte și ne fac să spunem câte-odată lucruri inutile, să construim și să enunțăm o frasă numai așa de dragul unei vorbe, — dar la un tiner, și încă la un tiner poet, ve puteți inchipui ce imperiu au asupra lui frumoșele vorbe cari i-au remas în cap; și cu mult mai primejdiôse și mai perfide sînt rimele: c'o violenție de sirenă ele ațîță și atrag gîndirea ca s'o omóre, când acesta nu are destulă formă de rezistență!

Și iată că, după multă osteneală și multe rînduri șterse, tinerul recrut a isbutit să lege și să așternă un vers: vorbele s'au aședat la rînd și s'au mlădiat în cantență, după o lege de armonie auditivă mai mult; — acum poetul este angajat, dar pentru el prestigiul rimei întrece cu mult prestigiul ideei, logica e sacrificată formeii, — și de aci încolo sonoritatea și imbucarea ritmică a cuvintelor dispun de mersul și disciplina ideilor. Un cuvînt frumos devine un fermen de gînduri, o rimă e simburele unei strofe... A citit de curînd pe Eminescu, i-au remas în cap frînturi de frase, o familie de cuvinte cari exprimă tristetă, deșertul vieții și desgustul de lume, — tinerul poet, în mod inconștient, va brodă cu aceste cuvinte un șir de versuri, în care neapărat se va plînge de dureri străine de inima lui, de suferinți dela cari el n'a luat, și nici nu putea să ia, decăt veșmîntul — vorbele. Așa că poezia acestui tiner nu-i aparține și nu indică personalitatea lui nici prin fondul, nici prin forma ei esteriôră.

Altul, mai conștient de inriuirea formelor lui Eminescu, caută în estravaganța subiectului o notă de originalitate. Își inchipue bună-ôră c'a murit, — și caută cuvinte tari, brutal de materiale, ca să dea în mod plastic imagini anormale, impresii ciudate pe care el negreșit nu și le pôte însuși, nu le întrevede decăt fragmentar, în intenția cuvintelor isolate, și astfel ajunge la versuri de acestea: (Cer iertare autorului — decăt se găsește în această sală — nu-i citesc din totă poezia decăt două versuri dela 'nceput.)

«Dintr'un june plin de viață am ajuns cadavru rece
Și cu viermi infipți în carne îmi luai drumul spre noi.»

Acî cuvintele: *cadavru, viermi infipți, carne*, prin tãria lor, au ademenit ș-au subjugat de sigur nevinovãția poetului, și l'au fãcut sã spunã lucruri pe care nu le-a simțit și nu le-a putut gândi.

(Finea va urmã.)

A. VLAHUȚĂ.

P o v a ț ă .

Leica suie pe poteca
Din pãdurea cu tufani.
— Leico fã, nu știi ce-i frica,
Ce e frica de vultani?

Dice Neica și s'aratã
Mai de sus, din deal, spre ea.
— Iaca n'o șciu. Frica, neicã,
N'are rost in calca mea.

Frica creșce 'n colț de casã
Cãnd bãrbatu e ursuz,
Și cãnd leica duce doru
Salbei mãndre de hurmuz.

Eu am lãc de leucelã
Pentru toți vultanii, Țeu:
Ochii mei cari deoche,
Dintii cari mușcã reu;

Și mai am și aste brațe
Care unde-ajung, strãbat;
Și o gurã care strigã
De s'aude la bãrbat.

De-o strigã numa odatã,
Nu șciu Țeu, de n'o sã sbori;
Nu șciu nimeri-vei drumu,
De-o strigã de doue ori.

Mãre, fete sũnt destule,
Tot sã stai, și tot s'alegi.
Fãtu-meu, ia mi te 'ndrumã
Și-ți fã rost pãnã 'n cãșlegi.

C'a lãsat așã prea-Sfãntu:
Cãmpu plin, — și lipsã nu-i,
Tot rumãnu sã culãgã
Și sã aibã flórea lui!

București, martie 1892

RADULESCU NIGER.

P r o v e r b e .

Te-a mușcat șarpele, Ți-e fricã și de șopãrlã.
(Romãnesc.)

Cine vrã respect, trebuie sã respecteze. (Italian.)

Sfaturile bune ajung la inima celui înțelegt și nu-
mai trec prin urechile celui nebun. (Chinezesc.)

Urcați incet, ca sã nu cãdeți nici odatã. (Slavon.)

De tãlhari te poți apãrã, dar de cel ce te vor-
beșce de reu, nu. (Italian și latin.)

M A R T I R Ă !

— Dramã in 5 acte, de Adolphe d'Eunery și Edmond Tarbe. —

(Urmare.)

Scena VI.

Roger, apoi Laurence.

Roger. (*Șade, privind diamantele.*) Diamantele aceste ce i le-am dãruit in ȃiua cãsãtoriei nóstre, ea le amanetãzã pentru a rescumpãrã cinstea-i perdutã!... Da, ele sũnt dovãda rușinei ș-a crimei sale! Și totuș, simt o indoielã in inima mea. Tot trecutul se ridicã inaintea ochilor mei, tóte amintirile fericirei mele se trezesc in mintea-mi, — și mi se pare cã aud vocea copilului nostru strigãndu-mi: Nu-i adevãrat! Tatã! Ea ne iubeșce atãt de mult, incãt nu póte fi in stare sã ne inșele in așã chip! — Dar doveđile aceste?... aceste doveđi... Ah! — de n'or fi adevãrate... (*Laurence intrã.*) Ea! (*Pune cutia in busunar.*)

Laurence. Te cãutam, amicul meu, — și voiam sã te rog sã trimeți o depeșã la Pondichery. Scrisórea de ieri ne spune cã Pauleta va plecã in curãnd, cu sora dtale, dar nu aratã anume ȃiua, nici numele vasului cu care va veni. Aș dori sã șciu totul...

Roger. Iubești fórtè mult pe fica nóstrã, nu-i așã?

Laurence. Ce intrebare stranie! Nu m'aș fi gãndit nici odatã sã te intreb un asemenea lucru.

Roger. O iubești mai mult decãt ori ce pe lume?

Laurence. Din inima mea am fãcut doue pãrți, Roger, — și fiecare aveți cãte una: Dta, și scumpa nóstrã Pauletã. Dar nici odatã n'am cãutat sã aflu care parte ar putã fi mai mare.

Roger. Am fãcut reu cã te-am intreat de asta... Da, da... Dta ne iubești prea mult. Da, ești fórtè legatã, și cu multã credințã, de datoriele dtale... iertã-me deci... Ah! apropo, Laurence! o afacere importantã me sileșce sã plec la Hãvre... Voești sã mergi cu mine?

Laurence. Cu multã plãcere.

Roger. (*Cu bucurie.*) Voești? — Atunci voi plecã... chiar mãni...

Laurence. (*Tulburatã.*) Mãni?

Roger. Da... mãni trebuie sã me duc la Hãvre.

Laurence. Dar nu ai putã intãrđiã puțin?

Roger. Sã intãrđiu? și de ce? ai vr'o afacere serioasă... pe mãni?

Laurence. Da, tocmai...

Roger. (*Cu durere conținutã.*) Ah!

Laurence. Decã ai vrã sã mai intãrđii doue séu trei ȃile...

Roger. Aide, fie... voi așteptã... Me duc sã trimet depeșã la... scumpa nóstrã Pauletã.

Laurence. Îți mulțãnesc, amicul meu.

Roger. Vra sã ȃicã, Laurence, ȃii mult sã remãi mãni in Paris.

Laurence. Da, negreșit.

Roger. Voi așteptã, atunci, voi așteptã! (*Ese.*)

Scena VII.

Laurence, singurã, apoi Maltar.

Laurence. Au trecut patru ciasuri; Muller terbuia sã vie numai decãt. Eu i-am ȃis, ce-i dreptul, cã nu voi avã nevoie de banii aceștia decãt mãni. Ah! — cãnd voi sfãrși odatã, pentru totdeuna cu asta afacere dure-

După lucru, odihna e dulce.

rósă, me voi silii să alung orice amintire a ei, și nu me voi mai gândi decât la tine, copila mea adorată!

Maltar. (Intrând.) Este un tiner care cere să vorbescă cu dna contesă.

Laurence. Ai știu, — din partea dlui Muller?

Maltar. Nu cred, dnă contesă, iată-i și cartea. (*Intinde tava cu o carte de vizită.*)

Laurence. (Mirată.) Carta lui! (*Cetind.*) Robert! Robert Burel!... El! O Dómnă! (*Tare.*) Ți-i să intre. (*Maltar esc.*) El aici! Nu trebuie să stee nici un minut... Decă ar fi surprins...

Robert. (Salutând respectuos.) Dnă!

Scena VIII.

Laurence, Robert.

Laurence. (Fórté agitată.) Cum ai îndrăsnit să vii aici? Trebuie să te întolnesc abia mâni, pentru a-ți da... ceea ce ne-am înțeles, — și mi-ai jurat că nu te vei înfățișa în casa bărbatului meu. Dar, nici nu pot înțelege, — cum de ești încă aici, când vești ingrigirea înspăimântătoare în care me aruncă prezența dtale. Nu me auđi? nu me înțelegi?

Robert. (Recc.) Iertați-me... ve aud... înțeleg... și remân.

Laurence. Dar gândește că póte veni cineva... că bărbatul meu.

Robert. Bărbatul... dtale? — Ce ai a te teme de bărbatul dtale?

Laurence. Me mai întrebi?

Robert. Nu sânt amantul dtale; asta se póte vedé fórté ușor.

Laurence. Dovedí fórté ușor, ȃci? Și cum?

Robert. Dând pe față adevéru.

Laurence. (Cu energie.) Adecă batjocorind pe cea mai onorată și cea mai stimată femece. Aruncând asupra mamei mele acea ingrozitoare invinuire, desvélind taina ce a fost rescumpărată c'o vieță întregă de chinuri și reușcări, — zdrobind inima aceluui nobil bătrân ce-mi este tată! Dar, de mii de ori mai degrabă m'aș lăsa să fiu invinováțită cu, de o crimă ce n'am severșit-o, decât să fac a se descoperí greșéla ei... Mi-ar plăcé mai de grabă să te bănuiescă ori cine că ești amantul meu, decât să mărturisesc că dta ești fratele meu.

Robert. (Ironie.) Devotamentul dtale e sublim, și, decă nu am și eu puterea de a-l împărtăși, pricina este, că noi, avem în aceeaș persoană, — o mamă cu deosebite calități: dta o mamă ângerescă, vrednică de tótă dragostea, eu, o mamă denaturată, vrednică, decă nu de ura mea, cel puțin de nepăsare...

Laurence. Póte dar cineva să-și desprețuiescă pe mama sa!

Robert. Ai iubí-o pe a dtale, decă n'ai fi cunoscut-o nici odată? decă ai fi fost lăsată de ea în cea mai completă părăsire? Ah! inima mea n'a fost în totdeuna așa de impietrită. Când eram copil, vedeam pe alți copii numind și strigând mamă pe o femece... Acea femece, acea mamă, îi îmbrățișă cu dragoste, — și eu, amețit de sărutările și dragostirile ce vedeam la alții, — când zăriam trecând vr'o frumósă femece pe uliță, me agațam de rochia ei, și-i strigam cât ce puteam: mamă! mamă! Toți își rídeau de mine, ce batjocoriau și me alungau! Astfel a fost, scumpă mea soră, începutul și învățătura mea în vieța de familie... Și me mai întrebi decă póte cineva să nu iubescă pe mamă-sa?

Laurence. Ea eră măritată! Ce voi ai să fi făcut?

Robert. Să se fi abținut de a-mi da vieța! O vieță așa de tristă și așa de desmoštenită, — încât, lăsându-me singur pe pământ, tatăl meu, al cărui nume, chiar, nu am dreptul să-l port, — căci me numesc Robert Burel, (după cum se numia țeranul a căruia femeie m'a crescut), tatăl meu, ȃci, — mi-a lăsat ca moștenire întregă, scrisorile ce ți le aduc. — Aceste sânt dovedile nașcerii tale, mi-a scris el, — și decă într'o ȃci te vei aflá fără nici o puțință de a-ți agonisí și sustiné vieța, îți dau voe să te adresezi dnei Firmis de la Marche, și să-i ȃci: «Sânt fiul dtale, ajută-me!» — Și, acum, nu mai e miseria numai care me sugrumă, ci desonórea me amenință! Iată pentru ce am scris acea scrisóre, ce din greșéla ai deschis-o dta. Rugăciunile și lacrămile dtale m'au făcut să primesc ajutorul din partea unei surori în locul celei a unei mame, — și totul va fi pentru mulțămirea tuturor. Vederea mea nu va tulburá de loc dulcea liniște a dnei de la Marche, și, renunț fără părere de reu, la bucuria de a strînge la inima mea... pe astă mamă necunoscută!

Laurence. Dar nu mi-ai spus deci, în loc să me aștepti mâni la locul unde ne-am înțeles, — ai venit în astă séră aici?

Robert. Termenul ce mi s'a acordat pentru a me plăti, și a salvá onórea mea, grav compromisă, espiră chiar în astă séră; speram că mi se va prelunđi puțin, dar am fost refusat.

Laurence. Dar n'am primit încă banii ce ți-am făgăduit.

Robert. Nu-i ai încă?

Laurence. Nu; inse în câteva minute sper că-i vom primi.

Robert. Ei bine, voi așteptá în astă séră până la 10 ciasuri... dar după acest timp...

Maltar. (Intrând.) Dl Muller ar dorí să vorbescă cu dna contesă.

Laurence. Muller?

Maltar. Aflând că dna contesă nu e singurá, m'a însărcinat să ve dau acésta și să ve întreb decă aveți să-i mai dați vre un respuns...

Laurence. (Privind hârtiile.) Mulțămesc-e din parte-mi, dlui Muller; voi trece mâni pe la dónsul. (*Maltar în momentul de a eși, se oprește în fund.*) Sântem scăpați! Iată banii! (*Luá Maltar.*) Ce mai aștepti, Maltar?

Maltar. Dna Amirală s'a reintors... iat-o!

Laurence. Mama!

Robert. (Recc.) Ea! ah! voi vedé-o în sfârșit! voi cunóșce și eu ceea ce este o mamă.

(Va urmá.)

N. A. BOGDAN.

Fericirea e o idee, fericirea reală nu se simțesece.

*

Cănele e prețuit, dar nu atât de iubit cât ar trebui pentru devotamentul seu; măța c'o lécă de lingusire te faci s'o adori de și egoistă, nedând iubirea sa nimerui. Causa sânt caracterele.

*

Iubirea trebuie cultivată cu tótă arta, ca o flóre de mare preț și care decă se usucă, cu greu se póte face a reinverđi.

*

Sânt ómeni semi-ȃci și femei nimfe, vecinic tinere și frumoșe, născute a fi fericite și menite spre nemurire.

ELENA VORONCA

Conferența dlui I. Vulcan la Ateneu.

— In duminica Florilor. —

In nr. trecut, din lipsa spatiului, semnalarăm nu-mai pe scurt, că dl Iosif Vulcan a ținut la 29 martie (10 aprilie) o conferență literară a Bucureșci in sala de gală din palatul Ateneului Român.

Rugați din mai multe părți, suntem datori a reveni și a mai da unele informațiuni, ținând cont de situațiunea delicată, că conferențiarul este ănsuș directorul revistei noastre.

Dănsul a făcut conferența, invitat de dnii V. A. Urechia și Ionnescu-Gion, amândoi distinși membri-conferențieri ai Ateneului, iar cel dintău vicepreședinte al acestei societăți.

Sera la 8 $\frac{1}{2}$ ore, in prezența unei lumi imense, la lucrărea feerică a luminei electrice, dl V. A. Urechia l'a prezentat publicului cam cu următoarele cuvinte:

«Dămnelor și domnilor,

«Astăzi s'a serbat aici un jubileu musical de 25 ani*. Acum iarăș asistăm la un jubileu, dar acesta este literar.

«Au trecut 25 de ani, de când dl Iosif Vulcan a intemeiat revista «Familia» și a rădicat astfel un nou drapel al culturii noastre.

«De un pătrar de secol și mai bine, dl Vulcan răspăndeșce lumină prin «Familia», astăzi cea mai vechiă revistă literară in limba română.

«Multe talente s'au ivit d'aici; «Familia» a dat literaturii și pe Eminescu...

«Acum părintele «Familiei» a venit la noi și 'n asta s'era vom avé plăcerea să-l audim vorbindu ne din timpul renașcerii noastre literare!»

*

Urcându-se la tribună, dl Iosif Vulcan a ăis aceste:

Dămnelor și domnilor,

Inainte d'a incepe conferența mea, sânt dator să mulțămesc dlui Urechia pentru cuvintele pline de dragoste frățescă, cu care a binevoit a me introduce.

Acăsta dragoste nu me surprinde, căci căldura ei nu întăia-ora încăldeșce sufletul meu. Am simțit-o totdeuna, de câte ori cultura națională îi cerea incuragiarea și spriginul. Chiar astăzi, in ședința publică solemnă a Academiei, ilustrul meu coleg mi-a dat o nouă probă de abundența iubirii sale, care a făcut ăiua de astăzi neuitată pentru mine.

Și decă me intreb, care e motivul acestei simpatii? experiența imi șopteșce răspunsul: că sânt român de peste Carpați, și am arborat acolo un mic drapel al culturii naționale, mic drapel, dar il țin in mână de 28 ani.

Căci, dămnelor și domnilor, ori unde resare vr'o idee culturală-națională: in România, in Macedonia, in Bucovina séu peste Carpați, acolo numai decăt se iveșce incuragiarea și spriginul dlui Urechia.

Numele Urechia la noi de dincolo insemnă iubire frățescă, imbărbătare pentru tot ce este cultură națională, un simbol al românismului...

Ceea ce dta, dle Urechia, ai spus acuma despre Eminescu, m'a induioșat și mi-a stărnit mândrie. M'a

* Jubileul Societății filarmonice române.

induoșat, căci aplausele cu care au fost acoperite cuvintele dtale, vorbesc mai eloquent decăt ori ce orator, ce perdere irremediabilă a îndurat literatura noastră prin mórtea acestui mare poet; mi-a insuflat și mândrie, inse nu pentru că eu am introdus in literatură prin revista mea pe Eminescu, căci a publică versurile unui tiner incepător, nu este merit, — ci pentru că am inspirat mângăere poetului atuncia, când el se află in culmea gloriei sale, fără inse d'a se fi putut bucură de spriginul trebuincios pentru existență.

In lunga mea carieră literară, mi-am adunat și eu multe suveniri prețioșe, dar reliquia mea cea mai scumpă, titlul meu de fală, este o scrisore a lui Eminescu din 1883, prin care imi spune, că pe când aici in țără in viața sa n'a căpătat vr'o remunerațiune pentru poesile sale, acăsta i vine tocmai din extremitatea elementului românesc, din Oradea-mare...

După aceste declarațiuni pôte prea subiective, dar bine simțite, dați-mi voia să intru in materie.

*

Dămnelor și domnilor!

Când cineva de ai noștri ne soseșce din depărtare, după ce il cuprindem cu dragoste caldă, il intrebăm că ce fac cei de-acasă?

Sosit de peste Carpați și urcând cel dintău de dincolo tribuna acestui templu al culturii româneșci, dv. ați binevoit a-mi face o primire cordială; și acuma par că me intrebați: ce fac frații de acolo?

Și eu respund:

Lucrăză pentru afirmarea idiomului național, pentru răspăndirea culturii noastre. Lucrăză de mult, de un secol și mai bine. Lucrăză necontentit.

Și ca să vedeti cum și ce fel, voi rupe câteva pagine din istoria mișcărilor noastre culturale...

(Urmăză studiul care se va publică mai târăfu.)

*

In poziția noastră, pe care o indicarăm la inceputul acestui prim-salon, nu ne este permis să facem o dare de sēmă despre felul de intimpinare estraordinar-căldurōsă, cu care auditorul a insoțit din inceput și până 'n fine conferența, deci incheiăm.

Sesiunea gen. a Academiei Române.

— In 1892. —

VI.

Ședința XXVIII, la 28 martie (9 aprilie.) Se cetesc doue procese verbale ale secțiunii științifice, prin care se arată, că in ședința dela 24 martie secțiunea a hotărit a propune să se alegă membru al Academiei in acea secțiune dl Spiru Haret și să se alegă membri corespondenți dnii Saligny inginer, Constantin Climescu profesor la universitatea din Iași și David Emanuel profesor la universitatea din București. Dl președinte ăice, că propunerile secțiunii se vor pune la ordinea ăilei de odată cu acele cari se vor primé și dela celelalte secțiuni.

Se ceteșce procesul verbal al secțiunii istorice pentru ședința dela 23 martie. Secțiunea face următoarele propuneri:

1. A se amână publicarea poemului armenesc intitulat «Lamentațiuni asupra persecuțiunilor la cari au fost propuși armenii in Valachia» până când PSSa episc. Melchisedec va termină studiul seu asupra acestor persecuțiuni spre a se publică impreună. Propunerea secțiunii se aprobă.

2. Secțiunea înștiințează că s-a constituit biroul alegând pe dl V. A. Urechia președinte și pe dl A. Papadopol-Calimach vicepreședinte. Academia ia act.

3. Asupra dorinței exprimate de dl Gr. G. Tocilescu de a se transfera din secțiunea literară în cea istorică, acesta secțiune propune amânarea alegerii de membru în locul vacant până la viitoarea sesiune generală, când să se ia deciziune și asupra dorinței dlui Tocilescu.

4. Secțiunea propune a se alege membru corespondent dl Ioan Bogdan.

Asupra propunerii de a se transfera dl Tocilescu din secțiunea literară în cea istorică se deschide discuțiunea.

Dl N. Ionescu dice, că în cazul de față nu este cestiune de a se face o nouă alegere de membru, ci numai de a se strămuta un membru ales dintr'o secțiune în alta. Acesta strămutare este de competența plenului. După organizarea Academiei (Art. 26 statute) un membru poate lua parte la lucrările ori cărei secțiuni, dar dl Tocilescu voește mai mult să părăsască situațiunea sa de membru în secțiunea literară pentru care a fost ales și să treacă cu totul în cea istorică. Plenul este singur competent a hotărî asupra acestui cas.

Dl Gr. Stefanescu propune a se amâna acesta discuțiune spre a se face când va fi la ordinea zilei alegerea membrilor pentru locurile vacante.

Dl Maniu observă, că din cauza acestei cereri de strămutare secțiunea nu a făcut încă propunere de alegere; trebuie deci ca plenul să se pronunțe asupra acestei cestiuni, pentru ca secțiunea istorică să știe decă trebuie să presinte un candidat pentru locul vacant său nu.

Dl P. Poni dice că cestiunea este regulată prin statutele și regulamentul Academiei. Dl Tocilescu, membru în secțiunea literară, cere acum să fie ales în secțiunea istorică. Transferarea dintr'o secțiune în alta nu există în statute. Statutele la art. 22 spun, că locuri vacante se fac numai prin încetare din viață a membrilor. Dorința dlui Tocilescu se poate satisface de secțiunea istorică conform art. 26 din statute. Dsa înse fiind ales membru în secțiunea literară, numai prin mörte se poate despărți de acesta secțiune. Nu este posibil nici ca dsa să dimisioneze, ca să fie ales în secțiunea istorică. Decă acesta secțiune voește a avé în lucrările sale pe dl Tocilescu, nu are decât să-l cheme conform art. 26, prin votul majorității membrilor ei, fără nici un vot al plenului. Pozițiunea dlui Tocilescu în secțiunea care îl chiamă, este determinată prin art. 64 din regulament. Cestiunea deci trebuie trimisă înapoi la secțiunea istorică, care singură poate satisface cererea dlui Tocilescu; iar locul vacant rămâne vacant și secțiunea să fie rugată a propune un candidat pentru alegere.

Dl A. Papadopol-Calimach dice, că secțiunea istorică propune amânarea alegerii unui membru în locul vacant prin mörtea lui Kogălnicean. Secțiunea este singură în drept să alegă pe dl Tocilescu, dar ea nu a făcut nici o propunere de candidat, ci cere numai amânarea alegerii pentru viitoarea sesiune, ca semn de deferență și venerațiune cătră memoria marelui bărbat al cărui loc este vacant. Dsa stăruiește deci să se amâne alegerea.

Dl Gr. Stefanescu cetește debaterile cari s'au urmat la 1879 când s'a votat art. 26 din statute și arată, că ele dovedesc că adevăratul înțeles al aceluï articol este cel dat de dl Poni. Secțiunea istorică poate chema în sinul seu pe dl Tocilescu, dar plenul nu poate să impue acesta secțiunii. Trebuie dar ca pentru ocuparea lo-

cului vacant secțiunea să propună un candidat și decă voește prin votul seu să cheme în sinul ei pe dl Tocilescu.

Dl N. Ionescu dice, că secțiunea istorică a primit cererea dlui Tocilescu, majoritatea secțiunii nu a respins-o, minoritatea a primit-o; deci secțiunea nu s'a opus la satisfacerea acestei dorințe, ci a vinit să cêră asupra ei avisul plenului. În cazul de față este evident, că nu e loc de alegere, pentru că dl Tocilescu este membru al Academiei și dsa poate fi considerat prin chiar hotărîrea luată ca chemat în secțiunea istorică conform statutelor. Nu este deci nimica de amânat, căci acesta chemare nu are a face cu alegerea unui nou membru în locul vacant. Plenul are a se pronunța asupra casului că dl Tocilescu are drept să funcționeze și în secțiunea istorică. Dsa s'a ocupat cu istoria, cu epigrafiă, cu documentele vechi și pe baza acestor ocupațiuni are drept să vie și să reclame un loc în secțiunea istorică. Academia trebuie să i-l acorde.

Dl B. P. Hașdeu dice, că cestiunea nu este prevădută în statute și regulament. Statutele prevăd numai alegerea și chemarea unui membru la o secțiune. Alegerea este pe viață, înse în calitate de membru al Academiei, nu al unei secțiuni. Chemarea este un drept al secțiunii, care îl esercită după trebuințele ei. Este înse și un al treilea cas, care nu e nici alegere, nici chemare, ci transferare și care nu este prevădută în statute. Transferarea depinde de deciziunea plenului, iar nu de voința secțiunii. În cazul de față transferarea este o trebuință imperioasă, pentru că dl Tocilescu este special în lucrări istorice; dsa nici odată nu s'a ocupat de literatură. Decă a fost totuș ales în secțiunea literară, acesta s'a făcut pentru că alegerea sa se impunea Academiei, care trebuia să cheme pe dl Tocilescu în sinul seu în cel dinteu loc vacant. Dsa l'ar fi ales chiar în secțiunea științifică, decă n'ar fi fost loc vacant într'alta. În literatură dl Tocilescu nu s'a distins nici odată, dar în științele istorice este o ilustrațiune și s'a făcut un nume european mai ales prin studiile sale asupra monumentului dela Adam-Clissi. Dsa nu vede nici o pedecă la deciziunea plenului pentru transferarea dlui Tocilescu din secțiunea literară în cea istorică.

Dl V. Babeș dice, că pentru prima dată se presintă cazul ca un membru să treacă dintr'o secțiune într'alta. Este deosebire mare între transferarea acesta și între chemarea unui membru să participe la lucrările altei secțiuni. Chiemarea este determinată în statute; regulamentul nu determină înse, decă membrul chemat are toate drepturile în secțiunea care-l chiamă. În acest cas secțiunea ar avé mai mulți membri decât 12, ceea ce este contra statutelor; pe de alta parte membrul chemat ar avé îndoite drepturi, ceea ce iarăș nu se poate. Dsa crede că plenul nu poate hotărî transferarea, pentru că nu se poate ca secțiunii să i se impună un membru fără voința ei.

Dl Roman dice, că transferarea nu este prevădută în statute. Discuțiunea în fond asupra acestei cestiuni nu se poate face fără a se avé de basă o propunere venită dela secțiunea istorică.

Dl Kretzulescu constată asemenea, că situațiunea dlui Tocilescu nu este prevădută în statute. Secțiunea istorică nici nu face în privința asta nici o propunere, ci ea propune numai ca să se amâne alegerea; deci asupra acestei propuneri de amânare trebuie să se discute și decidă.

Dl Negruzzi dice, că de și transferarea nu este prevădută, plenul totuș o poate face; înse numai după

propunerea majorității secțiunii. Secțiunea propune înseamnă alegerea, nu transferarea.

Dl Quintescu este în contra amânării propuse de secțiune, pentru că ea este oprită de art. 22 din statute, care impune categoric alegerea. Amânarea alegerii nu are nici o legătură cu gloria lui Kogălnicean. Stăruiește a nu se primi propunerea de amânare, ci să se invite secțiunea a prezenta un candidat pentru alegere în locul vacant.

Dl Papadopol-Calimach cere ca alegerea să se amâne și pentru Kogălnicean, cum s'a făcut pentru Alecsandri.

Dl Hașdeu observă, că alegerea în locul lui Alecsandri s'a amânat, pentru că nu eră candidat care să-l pōtă înlocui cu demnitate; pe când Kogălnicean pōte fi înlocuit prin dl Tocilescu pentru ale cărui lucrări avea mult interes și iubire și decă ar fi fost un loc vacant pe când eră în viață, singur ar fi stăruit să fie ales în secțiunea istorică.

Se pune la vot propunerea secțiunii istorice de a se amână alegerea pentru sesiunea viitoare. Dl președinte constată, că sânt exprimate numai 17 voturi, deci votul este nul, nefiind membrii în număr.

Sedința publică solemnă, XXIV, la 29 martie (10 aprilie.) Dl Iosif Vulcan dă cetire discursului seu de recepțiune despre fabulistul Dimitrie Cichindeal.

Dl V. A. Urechiă cetește respunsul la discursul de recepțiune al dlui Iosif Vulcan.

Elena Theodorini.

— Portretul pe pagina de frunte. —

Printre artistele române care fac glorie numelui român în străinătate, dra Elena Theodorini ocupă un loc de frunte; iar în deosebi printre cântărețe, densa e cea mai renumită. Succesele sale sânt atât de dese, încât aproape în fiecare săptămână am puté da veste de câte unul.

Pecat numai, că acest mare talent, dimpreună cu alte multe puteri artistice române, nu-și pōte găsi în patria sa un teren de activitate destul de potrivit, ci trebuie să strălucescă prin orisonuri depărtate, de unde abia pētrunde pân' la noi câte o rață lină.

Să sperăm, că va vini odată și timpul acela, când patria-mamă va puté ntruni la sinul seu pe toți artiștii ce-a născut. Și de ce n'am puté speră? Nu se cere decât o voință serioasă, mai mult zel de spriginire din partea cercurilor competente, și atunci visul se va puté realiza.

Pân' atunci să ne mulțămim cu vestea gloriei ce ne fac în străinătate!

Elena Theodorini s'a născut la 25 martie 1860 în orașul Craiova. Din părinți artiști, încă de mică arată un mare talent musical și la 14 ani eră cunoscută ca pianistă mult aplaudată.

Având voce frumoasă, a început s'o cultiveze, făcând studii în Italia, la profesorul Giovanni. După studiu de 5 ani, la vârsta de 19 ani, debută întâia-ōră în Cuneo (Piemonte), cu mare succes.

De-atunci și pân' acuma debuturile sale, pe primele scene din Europa și America, în diverse opere, au fost un șir de triumfuri.

Astăzi dșōra Elena Theodorini este o cântăreță lirică de primul rang.

După lucru, odihna e dulce.

— La ilustrațiunea de pe pagina 173. —

Bieții ucenici!

Tōtă ziua au să lucreze. Apoi fugi de-aicia, du-te 'ncolo! N'au hodină d'o chipelă. Și plata? Injurăturile și ghionturile măestrului, a măestriței și a calfelor.

Inse ori cât de reu sânt tratați, umorul lor totuș nu se stinge. Sēra, când ora lucrului a incetat, se retrag în odăița lor și fac un chief vesel.

Din paralele ce-au putut s'adune dela cumpărători își aduc câte un pocal de bere și câte o țigară. Unul se culcă alene pe laviță, celalalt șede lângă el, beu și fuméză amēndoi.

E dulce odihna, după lucru.

B o n b ó n e.

Un mare comerciant, care ținea mult să-și facă cărți de vizită cu titlul de cavalier al vre-unei decorațiuni, și neputēnd căpētă o medalie, recurse la următorul mijloc ingenios în felul seu: Un cumnat al lui, profesor, eră decorat cu medalia Benemerenti. Comercianul nostru utiliză impregiurarea și își făcū cărți de vizită în chipul următor:

V. X...

Cumnat al profesorului Y.

decorat cu medalia bene-merenti clasa I.

— Domnule Todiriță! nu ești de părere, că minciuna e vitiul cel mai reu?

— De, nu dic tocmai, că e cel mai frumos. Dar, ori cum, e cel mai bun lec... când nu vrei să spui adevērul.

Spirit englez.

Dna Golightly: Amicelor sânt în ajun de a renunță la veduvia mea și să me mărit cu dl V. dar trebuie s'o șciti i-am spus tot înainte de m'a cerut.

Dna Sharrp: Ce curaj.

Dna Sucewell: Ce memorie!

LITERATURĂ și ARTE.

Știri literare și artistice. Dl George Bengescu, secretar al ambasadei române din Paris, care a fost amic cu reposatul V. Alecsandri, va publică un memoriu intitulat «Amintiri din viața intimă a lui Alecsandri din timpul diplomației sale la Paris.» — *Alexandru Depărățianu*, poetul mort în flōrea etății sale, a lăsat după sine o comedie-vodevil în patru acte și un tablou, scris la 1854, care acuma se publică în «Revista Literară» a dlui Th. M. Stoenescu. — *Dl C. Sfetea*, librar al școlilor, va da la lumină în București o serie de busturi în terra-cotta ale lui Horia, Cloșca și Crișan. — *Dl N. Țincu* a terminat o dramă în 3 acte «Milnea cel reu» cum și o comedie în 2 acte: «Juda.» — *Episcopul Ghenadie al Râmnicului* scrie un tratat de «istoria literaturii române»; va începe cu descrierea celei dintău evanghelii traduse în limba română, apoi va continuă cu celelalte. — *Dl Al. Draghicescu* a scos la lumină în București o poemă istorică intitulată «Bătălia dela Călugăreni.»

Istoria renașcerii României. Dnii Dimitrie A. Sturdza membru al Academiei Române, Ghenadie Pe-

trescu episcop de Argeș și Dimitrie C. Sturdza, au început să publice la București un șir de documente istorice relative la istoria renașterii României. Patru mari evenimente stau în istoria modernă a României ca semne vădute și pipăite a viitorului ei: revolta lui Tudor Vladimirescu din 1821, revoluțiunea din 1848, rostirea voinei națiunii din 1857 și războiul din 1877. Publicațiunea cuprinde documente cari revărsă lumină asupra acestor evenimente; ea ne relatează întâmplările din care s'au născut războiul Crimeei și care au avut de rezultat tratatul de Paris din 1856, precum și acele prin care au trecut Români pentru a-și pute exprima în totă libertatea dorințele și voințele lor și a le da un început de executare. Pân' acum au apărut câteva volume, fiecare de cel puțin 70 côle de tipar. Este de dorit ca bibliotecile noastre publice și în special casinele să-și comandeze această publicațiune prețioasă. Abonamentele se fac la dl D. A. Sturdza, București, strada Mercur 11, volumul cu côle 15 lei.

Columna lui Trăian în București. Am scris și noi în nr. trecut, că guvernul României vré să ridice în București Columna lui Trăian. Ideia e vechiă, ea a fost emisă de dl V. A. Urechia pe timpul când era la ministeriul instrucțiunii publice. Realizată acum, columna proiectată va fi cea mai imponentă podobă a capitalei. Se va ridica pe bulevardul Carol, în mijlocul unui octogon, unde acum se află o columnă în frunte cu un vultur, mutată acolo interimal dinaintea Ateneului Român, ca să nu împedice vederea acestui edificiu monumental. În cauza această dălele trecute s'au ținut mai multe ședințe la ministeriul instrucțiunii publice. La aceste conferențe au fost invitați, înare alții, mitropolitul-primat, mitropolitul Moldovei, D. A. Sturdza, B. P. Hașdău, N. Krețulescu, V. A. Urechia, Titu Maiorescu, Nicolae Ionescu, V. Maniu, Gr. G. Tocilescu, Petru Poni, Ionnescu-Gion, P. S. Aurelian, Al. Odobescu, Ioan Calenderu, Vintila Rosetti, C. Esarcu, Em. Grădiștean, principele D. Ghica etc. Columna lui Trăian se va ridica până la 10 maiu 1893, prin subscripțiune publică națională. Statul va garantă plata întregă a costului. În urmă s'a ales un comitet compus din dnii: general Manu, G. Cantacuzino, primarul capitalei, Culiario, Orescu, D. A. Sturdza, T. Rosetti, general Barozzi, V. A. Urechia, Al. Odobescu, D. A. Laurian, Gr. Tocilescu, Tr. Djuvara, Gr. Manu, Ionescu-Gion și George Lahovari. Acest comitet a fost însărcinat să caute locul, pe care va fi ridicată columna, modul de subscripțiune, precum și pregătirea serbărilor în scop de a strânge banii.

Reviste și diare. Fôia Diecesană din Caransebeș, redactată pân' acum de dl Ioan Ionaș, acum apare sub redacțiunea dlui dr. Petru Barbu. — *Proletarul*, diar socialist, a apărut la Botoșani.

*****

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Diletanții români din Orăștie au dat luni a doua di de Paști a doua reprezentațiune teatrală, în sala otelului «La leul.» Cu asta ocaziune s'au jucat: «Cocóna Chirița în voiagiu», cântecel comic de V. Alecsandri și «Drumul de fer» comedie cu cântece într'un act asemenea de V. Alecsandri. La finea reprezentațiunii tablou cu foc bengalic. Venitul curat a fost destinat pentru un scop filantropic. După reprezentațiune urmă dans.

Concertul Dima la Brașov. Reuniunea română de cântări din Brașov a anunțat pe cri vineri la 10/22

aprilile un concert cu concursul dlui G. Dima profesor de cânt din Sibiu și cu al muzicii orășenești din Brașov. S'a afișat următoarea programă: 1, G. Dima: «Mama lui Stefan cel mare», baladă pentru soli, cor și orchestră, care acum avea să se cânte pentru prima-ora cu acompaniament de orchestră. 2, Mendelssohn B.: Arie pentru bass din oratoriul «Paulus» cântată de dl G. Dima cu acompaniament de orchestră. 3, N. W. Gabe: «Cruciații», poemă romantică, compusă pentru soli, cor și orchestră. După concert dans.

Reuniunea de cântări Armonia din Ticvaniu-mare, în părțile Oraviței, a dat la 6/18 aprilile o producțiune festivă musicală-teatrală, urmată de dans. Producțiunea s'a ținut în sala școlei, iar dansul în ospetăria locală. Concertul: «Ați e di prea luminosă», de M. Șerban; «Despre muzică» disertațiune cetită de I. Birou; «La drapelul armoniei» de G. Musicescu; «Diua sfințită a resărit noue», imn religios de I. P. Palestrina; Doue cântece populare de N. Ionescu: Scôte capul pe ferestă și Fôie verde bob mărunț. Teatru: «Ruga séu Nedea» comedie populară într'un act cu cântece și joc de Iosif Vulcan. Persónele: Ioan Ursuț, plugar, Iosif Stoina; Raveca, soția lui a doua, Iulia Stoina; Paraschiva, fiica lui, Maria I. Birou; Trăila Coșteian, fecior holteiu, Ianș Brusture; Achim Ghiju, prietenul lui, George Belea; Efta Marcu, plugar, Timoteiu Stanimir; Rusalina, nevêsta lui, Ana Belea; Costa Hêrsu, insurățel, Valeriu Belea; Gruia Goruian, cismar, Pavel Șoimu; Șloim, precupeț de țerg, Simeon Avram; Lica Sica, plășe, Toma Birou; Chira Crăciun, conducătorul corului, Petru Tôder; Chinezul, Nicolae Stanca; un covrigar, Petru Belea; un turatar, Petru Ioma; coriști, coriște, popor.

La Arad societatea de lectură a tinerimei dela institutul pedagogico-teologic ort. rom. va ține în duminica Tomei ședință publică, în sala cea mare a seminarului, cu următoarea programă: 1, «Christos a înviat», arie de N. Chicin, esec. de corul vocal. 2, «Cuvânt de deschidere», rostit de v.-președintele societății G. Proca, cl. c. III. 3, «Ce te legeni codrule», de I. Worobchievici, esec. de corul vocal. 4, «Condițiunea fundamentală de viêtă», disertațiune de A. Horvath, cl. c. II. 5, «Vals», de Zeller, executat de corul instrumental. 6, »Grui-Sânger», poesie de V. Alecsandri, declamată de D. Popovici, cl. c. III. 7, «Hora», aria de N. Chicin executată de corul vocal. 8, «Din viêtă poporului român», disertațiune de I. Papp, cl. c. III. 8, «Cântec vesel», de I. Worobchievici, executat de corul vocal. 10, «Galopp», de A. Cirillo, executat de corul instrumental. 11, «Clevetici», monolog de V. Alecsandri, declamat de G. Lupșa cl. c. II. 12, «Marș», de L. cav. de Goian; și Cipr. Porumbescu, esec. de corul vocal.

Societatea sodalilor români din Brașov a aranjat luni 6/18 aprilile 1892, a doua di de Paști, în sala otelului central «Nr. 1» o serată cu acesta programă: 1, Musica. 2, «Calcă Române», marș de N. Popovici, executat de corul sodalilor. 3, Musica. 4, «Coróna cufundată» de Bönicke, executat de corul sodalilor. 5, Declamațiune. 6, Musica. 7, Solo de bas, executat de V. Ocășan. 8, «Din depărtare» de I. Vorobchievici, executat de corul sodalilor. 9, Musica. 10, «Creditorii», comedie într'un act de V. Alecsandri. După producțiune urmă dans.

Tinerimea economilor români din Bistrița a aranjat la 7/19 aprilile, a treia di de Paști, petrecere cu joc, precedată de reprezentațiuni teatrale, în salonul de siclă de pe promenadă al lui Csallner. S'au jucat piesele: «Arvinte și Pepelea», vodevil într'un act și «Dru-

mul de fer» amândouă de V. Alecsandri. In prima au jucat Pavel Beșoan, Alesandru O. Suci, Florica Bilegan; in a doua Susana Sângeorzan, Ioan Cucu, Rafla Rusu, Pavel Beșoan, Maria Mureșian, Dumitru Budușian, Ioan Horhondar, Maria Sasu, Ales. O. Suci. Venitul curat a fost destinat in favorul bisericeii române din Bistrița și in al literaturii poporului român.

Junimea industriasă română din Siria a dat la 7/19 aprilie, un concert in sala școlii gr. or. române de acolo, sub conducerea invățătorului Alessiu Doboș. Programa: 1, «Arcașul», cor micst, sub conducerea inv. A. Doboș. 2, «Străina», poezie de I. Grozescu, declamată de domnișora Saveta Munereanț. 3, «Stéua României», de G. Sion, cor micst. 4, «Loco», monolog, executat de Demetriu Doboș jun. 5, «Primăvera», de C. Porumbescu, cor micst. 6, «Moș Martin», poezie de I. Grozescu, declamată de George Munereanț. 7, «Inainte Române», de I. Tripa, cor micst. Sub pauză mai mulți tineri in costume naționale au executat jocul național istoric «Călușerul.» După concert urmă jocul. Venitul curat s'a destinat pentru cumpărarea reperitelor de învățământ pe séma școlarilor săraci.

Tinerimea română studioasă din Nadlac, comitatul Cianad, a arangiat a două di de Paști un concert cu programa: 1, «Christos a inviat», de N. Chicin, executat de corul vocal. 2, «Cuvânt de deschidere», rostit de președintele V. Marcoviciu. 3, «Dorile», de Vasilescu, executat de corul vocal. 4, «Mihnea și Baba», poezie de D. Bolintineanu, declamată de M. G. Crăciun, prep. c. III. 5, «Viorica» de T. cav. de Flondor, esec. de corul vocal. 6, «Herscu Bocegiul», canțonetă comică de V. Alecsandri, predată de G. Lupșa teol. c. II. 7, «Iubitei», de Vorobchievici, esec. de corul vocal. 8, «Frații Jderi», poezie de V. Alecsandri, decl. de P. Muntean prep. c. II. 9, «Rugăciune», duett predat de A. Lipovan și G. Baderca, preparanți c. III. 10, «Christos a inviat», disertațiune de I. Crișan, prep. c. III. 11, «Somnorose», de T. cav. de Flondor, esec. de corul vocal. 12, «Tiganul vëndut», poezie de C. Boliac, decl. de G. Petrovici, prep. c. III. 13, «Cântul marinarilor», de T. cav. de Flondor, esec. de corul vocal. 14, «Șoldan Vitézul», monolog de V. Alecsandri, predat de G. Lupșa teol. c. II. 15, «Arcașul», executat de corul vocal. In pauză se presentară jocurile naționale Bătuta și Călușerul.

BISERICĂ ȘI ȘCOLĂ.

Știri bisericești și școlare. Rds. D. Elia Vlaska canonic mitropolitan in Blaș, in ziua de Buna-vestire a serbat jubileul de 50 ani al preoției sale. — *Di T. I. Ursu*, preot in Chișineu, comitatul Arad, a dăruit școlii reuniunii femeilor române din Arad, pianul de 500 fl. al repozatei sale soții Rosa Beleş. — *Di Isidor Bodeo* la 6 l. c. a fost promovat de către universitatea din Viena la gradul de doctor in medicina universală. — *Di Petru Tîgle*, candidat de avocat din Timișóra, in săptămâna trecută a fost promovat la universitatea din Budapesta la gradul de doctor in legi. — *Di Ioan Șenchei* a fost promovat de universitatea din Budapesta la gradul de doctor in drept.

Deputați sinodali. Pentru sinodul aradan s'au ales in cercurile vacante, la Lipova dl dr. At. M. Marienescu jude la tabla regescă din Oradea-mare; in cercul Aradului dl Sever Bocșan, candidat de avocat; in cercul Șiriei dl George Purcariu, asesor consistorial și

contabil la fondurile diecesei aradane. — Pentru sinodul din Caransebeș s'a ales in cercul Valea-Boului dl Ioan Oprea invățător in Ezeriș; la Sasca-montană dl Toma Dogariu, jude la tabla regescă din Timișóra.

Congres didactic in mitropolia română gr. or. Reuniunea invățătorilor români gr. or. din districtul X (al Brașovului) hotărînd să invite toate reuniunile surori la un congres didactic, din care să facă parte toți invățătorii mitropoliei, adreséză prin comitetul seu un apel către reuniunile invățătoresci din mitropolia gr. or., invitându-le să studieze cestiunea acésta și să-și comunice apoi părerile. Apelul e semnat de președintele Ioan Popea și de secretarul Nicolae Bârsan.

Congresul didactic in România s'a ținut anul acesta la Craiova in săptămâna patimilor. Au luat parte peste 400 de profesori. Președinte s'a proclamat dl P. I. Cernătescu. La ordinea zilei au fost doue cestiuni: metoda predării istoriei naționale și geografia. Dintre vorbitori insemnăm pe dl Buzoian, care a constatat importanta geografiei. Francia, a dis dsa, a perdut resboiul din 1870 și din cauza, că comandantii militari nu șcieau de loc geografia. Singurele metode bune sînt cele germane. Dsa propune altă metodă, pe care o numește sintetică-concentrică. A vorbit și dl Moian din Sibiu, despre importanta lucrurilor de mână.

CE ENOU?

Știri personale. Regina României, după șcirile ce primim dela București, nu se va întorce in curînd in România, ci se va duce la Neu-Wied, căci starea sănătății sale iarăș a devenit mai rea. — *Di Eugen Mocsonyi*, petrecînd cu familia sa iérna la Meran, s'a întors la moșia sa Capolnaș, comitatul Caraș-Severin. — *Di Augustin Berian*, absolvent al academiei forestiere din Schemnitz și Viena, a fost numit practicant-forestier la protoficiul silvanal din Lipova.

Furtună academică. Sub acest titlu diarul «Timpul» din București scrie, că dl B. P. Hașdêu s'a supărat și a dimisionat din Academie. Causa supărării sale, după numitul diar, ar fi, că a voit să trecă din secțiunea literară in cea istorică, că a dorit să se alegă membru dl dr. Istrati și să se premieze anecdotele poporale ale dlui Th. Speranță, in se ceialați membri n'au găsit cu cale să-i satisfacă dorințele. Nu șcim decă dl Hașdêu e supărat ori ba; șcim in se, că motivele arătate de diarul «Timpul» sînt cu totul lipsite de temei, căci dl Hașdêu n'a voit să trecă din secțiunea literară in cea istorică și nici n'a stărut pentru alegerea dlui Istrati séu pentru premiarea dlui Speranță. Cât de reu este informat «Timpul», se vede și din următoarele șire: «De asemenea se spune, că un membru al Academiei ceruse să i se acorde o pensie, cerere pe care dl Hașdêu a combătut-o, și că și acésta a fost una din pricinile zizaniei dintre academiciani.» Astfel de cerere nimeni n'a făcut in Academie, dar nici n'a putut să facă; prin urmare nici dl Hașdêu nu s'a opus, nici zizanie între membri pentru acésta n'a fost, ba nici nu s'a vorbit de ea. Ceea ce mai spune «Timpul», că dl Hașdêu aspiră să fie președinte și nu s'a ales nici macar vicepreședinte și că de aceea s'ar fi supărat: nu este decăt o ofensă pentru un bărbat de talia ilustrului nostru Hașdêu.

Memoriul. Comitetul central electoral al partidului național român, intrunindu-se la sfîrșitul lunei trecute in Sibiu, a stabilit textul definitiv al memoriului ce este a se înaintă la tron, in conformitate cu conclu-

sul conferenței generale dela 20—21 ianuarie an. c. Presentarea se va face în luna lui maiu, de o deputațiune cât se pôte de numerosă, compusă din tôte păturile sociale române și din tôte comitatele locuite de români.

Alegerile din Bucovina s'au încheiat. Acuma se pôte constată, că 'n dieta viitoare vor fi 14 români, 7 germani, 5 poloni, 4 ruteni și 1 virilist (rectorul universității.) Românii, scrie «Gazeta Bucovinei», au câștigat formal 1 mandat, rutenii 1, polonii 1, iar guvernul local ș-a perdut tôte mandatele. Acum este în Bucovina un partid național român, ale cărui mișcări electorale au stârnit atențiunea românimeii întregi. Iată ce a produs seratele și toaletele dnei Pace. Se scrie, că dieta se va întruni în luna lui septembrie.

Pentru fetele de măritat. Înainte de a ve mărită, domnișoarelor, să esaminați unghiile logodnicilor. Un doctor învățat a făcut o comunicație colegilor sei și a relatat descoperiri foarte curioase intru ce privește forma unghiilor. Fetele sânt idemnate să nu primescă nici odată ca soț pe un tiner care are mania de a-și råde unghiile. Tinerul e sburdalnic și ștregar. Frumuselele pot să-și dea încrederea logodnicului care are degetele lungi și subțiri. Pôte fi leneș, dar are o natură poetică. Bărbatul cu unghiile lungi și pline e credincios și blând. Cele cărora le place bătaia, să ia de bărbat pe omul cu unghiile largi și scurte: Ce mai de scărmanături au să suferel! Cele cari vor să cânte cocoșeșce în casă, să alégă bărbat cu unghiile moi. Tôte fetele trebuie să se ferescă de unghiile recurbate; ele dovedesc un ipocrit. Unghiile colorate dovedesc inimă și curaj.

Institute de credit. *Xulia*, societate pe acțiuni cu reședința în Alba-Lulia, va ține adunarea sa constituantă la 4/16 maiu, în localul școlii gr. or.; presidentul interimal e dl Matei Nicola. — *Meseriașul Român* din Brașov ș-a publicat bilanțul pe anul trecut. Institutul progresază frumosel. Profitul curat 465 fl. 75 cr. Directorul executiv e dl Iuon Lengeru.

Necrológe. *Avram Ursuț*, preot gr. or. în Șepreruș, comitatul Arad, a încetat din viață la 5 aprilie în etate de 66 și în anul al 45-le al serviciului seu preoțesc. — *Alexandru Ferentiu*, avocat în Sătmar, a încetat din viață la 15 aprilie, în etate de 53 ani. — *Nicolae Moldovan*, jude r. în pensiune, a reposat la Blaș în 19 l. c. în etate de 62 ani, lăsând în doliu familie mare.

OGLINDA LUMEI.

Cronică mică. *Fr. Bodenstedt*, binecunoscutul poet german, a murit la Wiesbaden, în etate de 73 ani. El a scris multe lucrări beletristice; dar mai cu sémă a devenit cunoscut prin volumul intitulat «Cântecelul lui Mirza-Saffy», pe care le-a prezentat ca niște traduceri, dar în cele din urmă s'a constatat, că poesile — prin care a imitat atât de gingaș spiritul poetic oriental — sânt originale ale lui. — *Gladstone*, bătrânul bărbat de stat al Angliei, a publicat dîilele acestea o broșură la Londra, prin care combate dreptul de alegere al femeilor; el crede, că luptele bărbăteșci ar fi în detrimentul curățeniei și delicatetei femeieșci. — *In Italia* iarăș a fost crisă ministerială; presidentul noului cabinet e Ricotti, care totodată e și ministru de resboiu. — *Fäger*, cassierul general al casei Rothschild din Majna-Frankfurt, după un serviciu de 20 de ani, a fugit; se țice, că

el a suferit mari perderi la bursă și c'ar fi defraudat peste un milion de marce. — *Guvernul rusesc* lucrază cu mare zel pentru rusificarea celor 220,000 germani din guvernamentul Volhyniei; comunelor li s'a dat nume rusesc, s'a oprit întrebunțarea stindardului german și s'a ordonat ca tôte inscripțiile să se facă în limba rusescă. — *Ravachol*, autorul atentatelor și esplosiunilor seversite de curând la Paris, e arestat. — *La Berlin* se va arangia o esposiție universală.

Nebunul de pe locomotivă. În mare primejdie a fost, deunădi, trenul cure circulă între Pottovile și Wilkesbarre (Pensilvania.) Edward Elmer, mașinistul de pe locomotivă, a inebunit fără de veste pe drum. El oprî trenul în mijlocul câmpului și declară, că nu mai pôte înaintă, fiind că i frică să nu ajungă trenul de marfă care plecase cu o jumătate de cias înainte. Conducatorul Meyer cređu la început, că mașinistul glumeșce și, tot cu glume, îl înduplecă să puie iar trenul în mișcare. La stația Newcastle, unde trenul trebuia să se oprască, Elmer trecu înainte dicând, că i e frică să nu fie ajuns de alt tren. Conducatorul se convinse de astă dată, că Elmer e nebun și observă cu îngrigire tôte mișcările lui. De odată, pe când trenul mergea cu cea mai mare vitesă, Elmer strigă că în curând cazanul va face esplosie și sări jos de pe locomotivă. El remase mort alătura de sine. Conducatorul Mayer oprî atunci locomotiva, ridică corpul mașinistului și conduse singur trenul până la stația apropiată.

Clubul sinucigașilor. Dîilele trecute s'a sinucis la Brimingham (Conecticut) un agent voiagior, anume Eduard Smith. Cercetând hârtiile sinucisului, poliția făcî o descoperire sinistă. Smith aparținea «clubului sinucigașilor» din Bridgeport. Clubul acesta s'a înființat acum șase ani și numără la început numai șase membri, dar deja după un an numărul membrilor se urcă la optspredece. Prin statutele clubului se prevede că fiecare membru trebuie să se sinucidă până la un termen hotărît și că clubul nu va încetă să existe decât după ce toți membrii sei se vor fi ucis. Statutele au fost implinite până acuma, cu o rigurositate teribilă, după cum se vede în următoarele date: «I-ul an: August Unterhagel s'a găsit mort în pivnița locuinței sale; își trăsese un glonț de revolver în frunte. Ioseph Kopp s'a impuscet în inimă într'o cărciumă din New-York. Al II-lea an: George Leavenworth turnă strichnină în cêșca sa de cafea și muri otrăvit. William Meikl își tăia gâtul cu un briciu în fața unei oglinzi. Al III-lea an: John Kienzi s'a găsit spânzurat în pod. John Schneider s'a aruncat în fața unei locomotive și a fost rupt în bucăți. Al IV-lea an: John Matten s'a aruncat în apă. Wendel Baum și-a tăiat gâtul cu un briciu. Al V-lea an: Eduard Smith s'a impușcat într'un hotel din Birmingham. Decă va urmă tot mereu astfel, «clubul sinucigașilor» va dispăre în curând.

Călindarul săptămânei.

Diua sêpt.	Călindarul vechiu	Călind. nou	Sórele
Dumin.	Tomei, Ev. dela Ioan c. 20, gl. 1, inv. 1.		res. ap.
Duminecă	12 Cuv. Vasilie.	24 Adclbert.	4 55 7 2
Luni	13 Mart. Artenie.	25 Marcu ev.	4 53 7 3
Marti	14 Martin.	26 Escchia.	4 51 7 4
Mercuri	15 SS. ap. Arist. și Pud.	27 Anastasi.	4 48 7 5
Joi	16 Cuv. Simeon.	28 Vitalis.	4 46 7 7
Vineri	17 Mart. Agap.	29 Petrus.	4 45 7 8
Sâmbătă	18 Par. Ioan.	30 Eutropia.	4 43 7 9